

Сучасний стан правового забезпечення бюджетного контролю потребує конкретизації контрольних повноважень суб'єктів бюджетного контролю стосовно стадій бюджетного процесу. Необхідність нормативно - правового акта з бюджетного контролю визначається законодавцем. Існує також необхідність чіткого нормативного врегулювання питання громадського контролю за використанням коштів [10, с. 119].

Вважаю, що при підготовці нормативно - правових актів з фінансового або бюджетного контролю суб'єктам нормотворчості слід спиратися на конституційні положення щодо контрольної діяльності учасників бюджетного процесу, враховувати адміністративно - територіальний устрій України та зміни, які передбачені проведенням адміністративної реформи, особливості структури та практику діючих органів фінансового контролю.

Література

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Бюджетний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 50-51. – Ст. 572.

3. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України: редакція від 28.12.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-12>

4. Ковальчук А. Т. Фінансове право: проблеми розвитку та застосування: монографія / А. Т. Ковальчук. – К.: Парламентське видавництво, 2010. – 480 с.

УДК 342.733

Масло Н. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

МІСЦЕ ПРАВА НА ОСВІТУ В СИСТЕМІ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ ТА ЙОГО СПІВВІДНОШЕННЯ З ІНШИМИ ПРАВАМИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Нікому не може бути відмовлено в праві на освіту. Держава при виконанні функцій в галузі освіти і навчання, поважає право батьків забезпечувати освіту і навчання відповідно до своїх релігійних та світоглядних переконань (ст. 2 Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод) [3].

Право на освіту посідає одне з найважливіших місць у системі конституційних прав, свобод та обов'язків людини і громадянина. Воно є

необхідним фактором розвитку не тільки особистості, її інтелектуального потенціалу, але й політичної та економічної системи суспільства. Важливість права на освіту вимагає підвищення значення і місця в системі прав, розуміння механізму конституційно-правового забезпечення права на освіту, а також засобів, способів і форм його захисту.

На сьогодні, освітня галузь є складовою практично всіх матеріально-виробничих та духовно-практичних процесів і сфер життєдіяльності, що мають місце у сучасному громадянському суспільстві України. Освіта є одним із найбільш потужних ресурсів соціально-економічного розвитку, найбільш потужним чинником розвитку культури, одним із пріоритетних компонентів модернізації країни на шляху до євроінтеграції [4, с. 29].

Кожна людина має право на освіту. Під освітою розуміється цілеспрямований процес навчання та виховання в інтересах особи, суспільства, держави, що супроводжується констатацією досягнення визначених державою освітніх рівнів. Основою оцінки рівня освіти й кваліфікації випускників незалежно від форм здобуття освіти є державні освітні стандарти. Так, під здобуттям громадянином освіти розуміється досягнення ним певного освітнього рівня, що засвідчується відповідним документом.

У сучасних умовах освіта є однією з найважливіших умов всебічного розвитку особи і передумовою здійснення багатьох конституційних прав. Визначення місця права на освіту в системі конституційних прав людини і громадянина має неабияке значення, оскільки сприяє розумінню його суті та особливостей, допомагає встановити зв'язки між групами прав та виявити спільне й відмінне в цих категоріях, забезпечує розширення пізнавальних можливостей тощо.

Право на освіту закріплено статтею 13 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права. Так, освіта повинна спрямовуватись на повний розвиток людської особи та усвідомлення її гідності і зміцнювати повагу до прав людини і основних свобод [2].

Необхідно зазначити, що право на освіту займає ключове місце серед культурних прав, оскільки однією з його функцій є передача матеріальної та духовної культури наступним поколінням, її відтворення та розвиток. Освіта є невід'ємною частиною забезпечення практично всіх прав людини і громадянина, оскільки без достатнього рівня інтелектуального розвитку, навичок та знань неможливі їх реалізація та гарантування. Таким чином, можна стверджувати, що право на освіту безпосередньо пов'язане з основоположним правом – на вільний розвиток особистості. Також, право на освіту тісно взаємодіє з правами, проголошеними у ст. 34 Конституції України – на свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань, на інформацію [1].

Нові аспекти права на освіту формуються у зв'язку зі становленням електронної та дистанційної освіти. Дистанційна освіта з використанням

електронних технологій здійснює переворот в освітній діяльності, а створювані в низці країн установи електронної освіти за своєю ефективністю у кілька разів перевершують традиційні освітні заклади. Право на електронну освіту в сучасному світі значною мірою визначає інноваційний потенціал освітнього розвитку, і без його забезпечення вже не можна говорити про стан справ у цій сфері громадянських прав і свобод. Що стосується нашої держави, йдеться, передусім, про становлення матеріальної основи електронної освіти та формування так званого «електронного законодавства». Необхідно розробити спеціальний Закон України «Про електронну освіту», що визначив би як правові основи забезпечення права на електронну освіту, так і державну стратегію у цій сфері.

Таким чином, основні напрями удосконалення конституційно-правового забезпечення права на освіту визначаються загальними тенденціями розвитку українського суспільства. Вони пов'язані з розробленням нової Конституції України, удосконаленням на цій основі існуючих та прийняттям низки нових законів та підзаконних актів. Змістовно вказаний процес призводить до розширення можливостей спрямування ресурсів в освітню сферу і за рахунок цього – забезпечення реального функціонування механізмів гарантування та реалізації права на освіту.

Література

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_042.
3. Протокол до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_535
4. Шаповал Р. В. Конституційне право людини і громадянина на освіту в Україні / Р. В. Шаповал // Право і Безпека. – 2011. – № 1. – С. 29-35.